

Vėl švairi

Don Nelson
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko JAV.

Emilė stovėjo vandenyje su tėčiu ir šypsojosi. Išties savaites ji laukė šios dienos! Jos širdis daužėsi, nes ji dar niekada nebuvo panirusi po vandeniu. Tačiau ji labai nekantravo būti pakrikštyta taip, kaip Jėzus.

Ji užmerkė akis ir klausėsi, kaip tėtis kalbėjo krikšto maldą. Tada ji užsikimšo nosį, užmerkė akis ir sulenkė kelius, kai tėtis panardino ją į vandenį.

Tėtis greitai ją vėl iškėlė ir nuo jos tekėjo vanduo. Emilė nusišluostė akis ir nusišypsojo. Dabar ji jautėsi kitaip. Ją užliejo šiltas naujas laimės jausmas. Ji norėjo taip jaustis visada!

Tėtis ją stipriai apkabino. *Žinau, kaip tą gerą jausmą išlaikyti*, – pagalvojo Emilė. – *Visa, ką turiu daryti, tai rinktis teisiai ir būti kaip Jėzus Kristus!* Ji buvo tikra, kad galėjo tai padaryti.

Kai jie grįžo namo, Emilė nubėgo nuo automobilio prie lauko durų. Tą patį padarė ir jos keturmetis brolis Jona. Vos tik Emilė pasiekė duris ir pradėjo jas verti, Jona sugriebė jos suknelę ir stipriai timptelėjo atgal.

„Ne!“, – sušuko Emilė. Ji išplėšė savo suknelę jam iš rankų. Tada ji neleido jam patekti vidun. Ji labai supyko!

Staiga ji sustingo. Ją apėmė baisus jausmas. Ji pasitraukė iš kelio ir leido Jonai įbėgti vidun.

Negalėjau
net vieną
dieną teisiai
rinktis! -
galvojo Emilė.

„Atleisk!“, – sušuko ji. Ji ką tik priėmė blogą sprendimą. Gelbėtojas nebūtų rėkęs ant Jonos. Kaip ji galėjo taip greitai susimauti? Jos naujas laimės jausmas dingo.

Viską sugadinau, – pagalvojo ji. – *Negalėjau net vieną dieną teisiai rinktis!*

Kita diena buvo sekmadienis. Ruošdamasi eiti į bažnyčią Emilė galvojo apie tai, kaip ji rėkė ant Jonos. Ji vis dar jautėsi blogai.

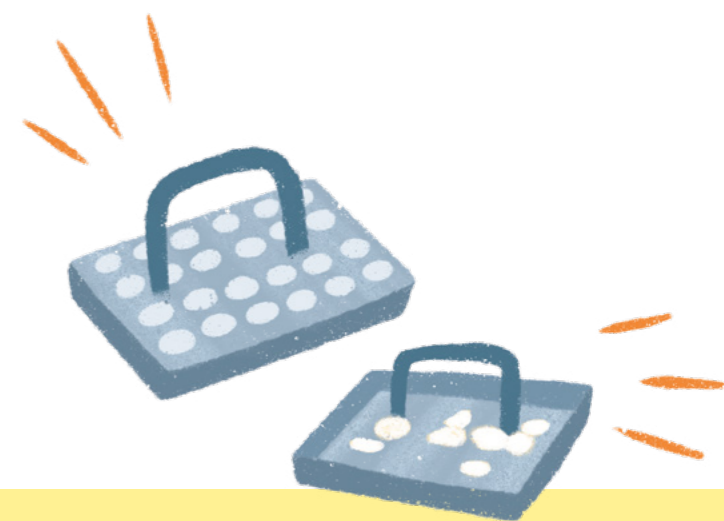
Per sakramento susirinkimą vyskupas pakvietė Emilę ateiti į priekį. Ji turėjo būti patvirtinta. Tai reiškė, kad ji gaus Šventosios Dvasios dovaną. Ji atsisėdo į kėdę. Tėtis švelniai uždėjo rankas jai ant galvos.

Tėčiui pradėjus kalbėti Emilė užmerkė akis. Ji išgirdo jį sakant žodžius: „Priimk Šventąją Dvasią.“ Emilė toliau klausėsi.

„Emile, visuomet atminti, kad dėl Jėzaus Kristaus gali atgailauti, kai priimi blogą sprendimą, – sakė tėtis. – Kaskart, kai priimi sakramentą, gali galvoti apie sandorą, kurią sudarei, kai buvai krikštijama. Gali pažadėti vėl sekti Juo.“

Tėčiui baigus palaiminimą Emilė jautėsi laiminga ir rami. Ji žinojo, kad Šventoji Dvasia jai sakė, jog viskas bus gerai. Tai, kad ji nebuvo tobula, buvo normalu. Dėl Jėzaus Kristaus ir Jo Apmokėjimo ji gali atgailauti ir jai gali būti atleista! Ji gailėjosi, kad rėkė ant Jonos, ir Dangiškasis Tėvas žinojo, kad ji toliau stengsis.

Emilė šypsojosi, kai jiedu su tėčiu grįžo į savo vietas. Po to buvo sakramentas ir Emilė jo labai laukė. ●

„Kai per krikštą pradėdame eiti sandoros keliu, galiu įsivaizduoti, kad Dangiškasis Tėvas kiekvienam iš mūsų sako [...]: „Tu esi mano brangus vaikas, kuriuo aš džiaugiuosi. Nesustok.“

Deilas G. Renlandas, „Dievo galios panaudojimas per sandoras“, 2023 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.